

Niets is wat het lijkt.
Marianne Kieft

Marianne Kieft

De foto. Je wordt als kijker uitgedaagd die goed te observeren, waar te nemen. En, wat zie je? De bomen lijken door de aardbodem heen te groeien. Diezelfde aardbodem lijkt te zweven. Is het een weerspiegeling of toch niet? Of twee foto's ineen?

Zien wat de ander niet ziet, kijken met een andere kijker, of zoals woordkunstenaar Kees van Kooten ooit zei: verderkijker. Hij bedoelde een verrekijker waarmee je *verder* kon kijken. Je kan dat woord ook gebruiken voor een persoon, dus de verderkijker.

Hoe doe je dat dan, als verderkijker, dat verderkijken. En, wat zie je dan? Een mooie hoe en wat vraag. Maar de vraag is eigenlijk, waarom én waartoe zou je het eigenlijk doen? Het waarom en waartoe is voor mij de kern van je eigen, vrijwillig ingezette actie.

Wanneer ik die waarom en waartoe vraag beantwoord, kom ik uit op dat ik zie wat er niet is. Ik kan het niet laten, het gaat automatisch. Ik zie het, ik kijk dus, voor mij als vanzelfsprekend, verder. Daarmee is mijn uitgangspunt niet om de kijker op het verkeerde been te zetten, dat doet de kijker zelf. Ik daag je wel uit om andere dingen te zien, verder te kijken. Vroeger: dan je neus lang is.

Dat verderkijken had ik als kind al. Zodra ik in de klas zat, zag ik buiten van alles gebeuren. Ik maakte werkstukken over fantasie-land. Gezegden en spreekwoorden draaide ik niet bewust om, maar deed het; cijfers stonden bij mij vaak in een andere, dus zei men de verkeerde volgorde.

Mijn verwonderingen en vragen daarover waren menig keer onnavolgbaar. In die tijd vond men dat zo zoet, omdat ik nog een kind was; tegelijkertijd hoopten ze dat het over zou gaan zodra ik ouder werd.

Gelukkig ben ik er nooit helemaal van genezen, hoewel er wel een tijd is geweest waarin het niet voluit tot bloei kwam. Het lijkt wel of ik 'het' nu weer als een plant water geef, 'het' mag weer.

Simon Buschman

Die plant? Ik maak foto's. Dat is op dit moment mijn middel om mij creatief te uiten en ook om verder te kijken. En, dat fotograferen doe ik binnen, mijn twee poezen bijvoorbeeld, en vooral graag buiten; in de natuur. Zeker, in een stad is vaak ook van alles te kijken én te zien. Maar de natuur heeft voor mij iets magisch. Die is er ook altijd, verandert ook altijd. De natuur is oud en vooral wijs naar mijn mening. Voor mij is dat de perfecte combinatie: dingen zien die ik wil zien buiten in de natuur.

In dat licht past PhotoMind. Verderkijken (fotograferen), natuur en rust. Die laatste component is een combinatie van fotografie en buiten zijn. Een bonus. Helemaal een bonus als je in alle rust met focus, zonder fotografieregels, gewoon jouw foto maakt. Hoewel ik mijn fotografielessen en -workshops altijd een feestje vond en vind, mag ik van mijzelf fotografisch verderkijken zonder (of althans niet altijd) de regels toe te passen. Ook dat geeft (mij) rust.

PhotoMind heb ik samen met mijn partner Pierre Emanuel bedacht en opgericht. Ons doel is – staat in onze website: mensen meeneemen op reizen naar schitterende natuurgebieden in Spanje en Frankrijk om ze te leren de fotografie te gebruiken als een vorm van meditatie en mindfulness.

En dan mijn connectie met Simon? Hoe beland ik hier zo op zijn website? Hoewel hij niet officieel mijn coach is geweest, ervaar ik het wel zo. Een leermeester tot en met. We gaan inmiddels al een tijd terug, locatie Kortenhoef bij Hilversum. Wie kent het niet, zou ik bijna durven zeggen. Daarna kwam Zuid-Spanje en toen Zeist. Samen met Carla. En ik kreeg vragen, of eigenlijk verzoeken om mijn inbreng te delen. In boeken, driedaagsen en dan nu deze website. Ik vermoed zomaar dat er nog meer komt.

Dan moet ik zomaar denken aan het Engelse kinderspel: Simon says. Op een of andere manier kan ik geen nee zeggen, dus dan ook hier mijn bijdrage aan Simon says: beeld en taal of beeld bij taal. We spraken er deze middag telefonisch nog over – sommige teksten vragen: geef mij eens beeld.

T

Een gaaf project. Waarin het hoe en wat niet meer uitmaakt, het volgt in mijn optiek, allemaal en helemaal, mijn waarom en waartoe. Terug naar je kern waarin gelukkig niets is wat het lijkt.